

'Belangwekkend' – wat is dat?

Hét sleutelwoord is gevallen: 'belangwekkend'.

Arthur Sonnen: 'Het begrip "belangwekkend" is een relatief begrip. Ook in de discussies binnen de jury van het Theaterfestival. Aan het eind van het werk van de jury liggen er zo'n 25 voorstellingen, die allemaal meer of minder stemmen hebben verworven. Die 25 vormen het "corpus" van dit seizoen, daaruit kan de jury kiezen. Maar aan het eind van de rit blijkt heel vaak dat er van die 25 alweer snel voorstellingen afvallen. Door het overzicht van het geheel van het theaterseizoen. Wat men aanvankelijk als "belangwekkend" zag, blijkt later niet meer zo belangwekkend te zijn. Voornaamste is: als jury bekijk je een volledig seizoen. Producties krijgen in de loop van het seizoen iets met elkaar te maken. En de jury kijkt ook altijd naar een theater-seizoen, in "oppositie" met het vorige seizoen. En: wat is "kwaliteit"? Je weet vaak pas of een productie kwaliteit heeft, wanneer-ie voorbij is. In reflectie op een kortlopende traditie kun je bepalen of iets van belang is geweest. Ook binnen één seizoen. Productie A, die in november nog belangwekkend werd genoemd, kan in maart door productie B worden overschaduwde, ingehaald.'

Johan Thielemans: 'Centraal staat de overtuigingskracht van een voorstelling. Ik laat me op een avond overtuigen door een voorstelling, en plots zie ik maanden later een productie, die artistiek, inhoudelijk, esthetisch dezelfde ambities heeft, maar die mij veel meer overtuigt. Natuurlijk is dat subjectief. Dat is ook een voortdurend punt van discussie binnen de jury. En daarbij komt dat de jury maximaal maar twaalf voorstellingen mag kiezen. Dat zet je als jury-lid op scherp.'

voorstelling stelt zijn eigen criteria. Ik probeer per voorstelling te beoordelen, wat die criteria zijn. Iedere voorstelling geef je het crediet dat hij verdient. Hij is gemaakt, hij staat er, hij wil publiek.'

Wanneer iedere voorstelling zijn eigen criteria stelt, dan wordt het snel dringen. Negen jury-leden, zo'n vijftientig à dertig producties die per seizoen komen 'boven-drijven', ieder jury-lid zijn of haar eigen criteria. Tuimelen er zodoende niet erg veel babylonische spraakverwarringen over elkaar heen?

Paul Binnerts: 'Ja, maar dat is ook nuttig. Iedereen heeft zijn of haar eigen maatstaven. Vervolgens refereert ieder jury-lid aan het stuk, het materiaal, aan de regisseur, het ontwerp, de acteurs. Daarnaast heeft iedereen

voorgevormde meningen. Belangrijk is om binnen dit geheel te zoeken naar de criteria die een voorstelling zelf stelt. Wanneer je over dat geheel kunt debatteren, net zolang tot het voor iedereen duidelijk wordt waar subjectieve en objectieve opvattingen elkaar raken, dan is dat buitengewoon zinnig. Eerst probeert iedereen esthetische en inhoudelijke argumenten over een voorstelling te geven. Zonder een definitief oordeel. Vervolgens verwoordt iedereen wat de voorstelling met hem of haar heeft gedaan, wat iedereen individueel heeft meegemaakt. Op het moment dat elk jury-lid voor zichzelf die twee zaken aan elkaar gaat koppelen, ontstaat er een (al dan niet collectieve) vaststelling over een bijzondere, belangwekkende voorstelling.'

Arthur Sonnen, woon jij de discussies van de jury bij?

Arthur Sonnen: 'Allemaal! Ik praat niet mee. Ik houd ook niet mijn mond. Ik heb mijn overtuigingen. Ik heb mijn meningen. Die steek ik niet onder stoelen of banken. Er wordt meestal geen enkele rekening mee gehouden.'

Heb je als festival-directeur ooit ingegrepen. Omdat je dacht: nu gaat het helemaal mis met die jury-selectie?

Arthur Sonnen: 'Ik heb één keer een pauze ingelast. En toen tegen de voorzitter gezegd: "Wanneer deze voorstelling (na enig aandringen onthult Sonnen dat het concreet ging om Racine's *Andromache* van Toneel-